

İçimdeki Güvercin

– ylmztzgl · 01 Temmuz 2020

İÇİMDEKİ GÜVERCİN

İki dudağının arasındaydı, hayatım.

Çıkmaz sokaklarda,

bir güvercin gibi ürkek .

Tek celsede biter mi acılarım ?

Kal dersen kalırım, boyun eğerek.

Git dersen dermansız yaralarım .

Gidersem senden...

Gidersem.

Nefessiz kalırım.

Bir evet desen..

Af çıkar

şaşırır prangalar.

Söz kesmiştik halbuki,

bir ömür, şu hücrede.

Yok dersen kırılır kalemim,

Vurulur uçurtmalar...

Gelinlikler süzülür,

gökyüzünde.

Hakimde, savcıda sensin, bak bir kez yüzüme.

İnanmıyorsan, son sözüme.

İnfaz olarak...

Bir kez gülümse..

Hallacı Mansur gibi, bir gül ile öleyim.

Ölüm nedir ki?

ölmeden önce ölene.

Soracaksanız son isteğın ne diye?

İçimdeki güvercini vurmasınlar.

Çırpsın kanatlarını gök yüzüne.

Gökten üç elma değil.

Üç cemre düşsün.

Biri suya.

Biri toprağa.

Biride, mahkum aşklara....

Yılmaz Tizgöl

27/06/2020